

TÓTH KINGA

**ALL MACHINES
TÍZ/EGY
A MÁSOLÓ**

belsejében a patron repesztésén
a tinta *a betűszedők kiválogatják*
a szent üzeneteket áttételes
hengereken műanyag karral
a beragadtakat kidobják
leválasztják a csillogó felületűekről
azokról akik fent vannak képmást
lent nem készíthetnek a scannerek
visszaadják a negatívot ellenőrzik
a hüvelyt ellenőrzik az alapot
az olvasófej a beolvasandót
letapogatja fényét tükrével
kicsinyítőlencsében adja át
az érzékelőnek *papírrá*
alakítja a vonásokat fénycsöve
és tükrei az üvegfelületre fektetett
anyagot fogadják és küldik
a darabokat a képmás
készítéséhez a dokumentum
mozgó pályára kerül

elhalad a szkennelő modulok között
a görgők csiszolják és szétvágják
a részeket a lapadagoló osztja ki
egysége 10 két oldal egyenként
húzza a gépbe a fejmozgató
lefordítja az emberit áthangolja
negatív síkot hoz létre

ALL MACHINE TÍZ/HÁROM ÓRA

vékony acélszalagjait feltekerceselik
rugója tárol az orsós rugóhajtással
hordozható emlékeztető
a billegőt visszatérítik a disznósörték

*1.felhúzás 2.kismutató 3.nagy
4. másodpercmérő 5.riasztó
6-7.mozgása leáll a tisztelet
programja módja az ünnep*

a cikkely közepébe forgó
hengeres vázán kis és nagy
fémpálca végüket nyílszerűre
nyomják pontosan
böknek a rovátkákra a középső
fúrt lyuktól kis távolságra
balra lejjebb a gátvédő
rugalmas disznósörtéi tartják
az egyensúlyt járásával egy-egy
hurok tekeredik le hat naponta
leesik újrահúzzák egyenletes
lefutása védi a gátlómű nyomatékát
súlyokkal egyenlítik a súlyok
mozgásával nyúlik a szórugó
pontosságát mérik a gátszerkezetek
felfeszítik a disznót

SZÉKELYHIDI ZSOLT

A Ligur-tenger

Franciában
szeretnék meghalni.
Hűtsenek le fodron pezsgő
tengerhabok, korzikai
meredekség alján érjen
a vég szépen, hulljak
alá klasszikus ívben
nyurga sziklakorcról.
Ez lenne kívánatos
lezárás, noha
meghalni bajos, a víz
konzervál, sodor.
Ha lekapaszodom,
talán idővel
megfeledekzel rólam.
Te sem öregedsz,
csak a divat változik.
Egy jeles napon tán
kiemelkedem
a habvonzásból,
látlak majd, modern
hajadon kalap,
csendes hajbókolással
készülök.
Csodálkozhatunk együtt
egymáson megint.

Ingajárom

Űrcsürhe les, tele az ég, műköröm
kéz, láb integet.
Műkörön működöm,
művészi menet,
hej, a hajóm büszkén orrol
az orbiton, tölti ki a pompa
égteret!

Csüggedni nincs érkezésem,
szorít a tájming, lengni, nem tengni kell
két bolygó közötti térben,
ingajárok le, meg fel.

Úgy döntöttünk, én és a Vállalat,
hogy téridőkapun hozzuk vissza
a rég halott filmsztárokat.

Meg az újakat is, néhányukat,
akik alkoholisták vagy bénák
vagy öregedők, mint Bruce Willis,
és a rajongók már nem szívesen látják
olyannak.

Jövünk le a sztárral
a csillagok közül,
az űrcsürhe les, tele a földi
fogadórész-egység.

Jean Gabin-en például
nem fognak a szupergyors részecskék,
a szeme fiatal, a jobb lába átalakul.
Szólok franciául, Gabin! Csökken
a kabinnyomás, vedd a maszkot a szádra:
mettre le masque sur la bouche!
De nem hallgat rám, néz megütközve,
hiába, ilyen a sztárhabitus.

Bruce Willis is néz,
neki három lába nő,
viszont olyan fiatal és szép lett,
mint egy svéd asztaliteniszező.

A nőcsürhe egyként kiáltja
meglátva Willist, hogy vissza,
vissza, nem kérjük a skandináv modellt,
nekünk csakis a régi Bruce kell!
A Die Hard trilógia előtti,
és barna hajjal,
és aggódva hazamennek,
nézik a Drága-akciófilmeket,
és ringatják magukat az álomvilágba.

Nem jön össze ez a sztár-téridőugrás,
vetünk mérleget félévkor,
fogyóban a pénz és nem stimmel
valami a fiatalítógéppel.

Az ingajaratot tartjuk fenn
azért, kérdezem,
szeretek két bolygó közötti térben
ellenni, a csajom is nagyon élvezi,
meg minden...

NAGY ZOPÁN

Két kacsintás

(BORGES FELŐL)

I.

A tükörben (kénesen lecsorogva) párolgott a férfi Neve (melynek állaga bakkecske vén vizelete)... – A Napórát s a Tölgyet látogatta a Kölcsönkért Idő őskertjének legmélyén...

Nehéz kérgek a könyvlapnyi léptek: jegyezte meg minden érdes behatolásakor (évente kétszer): a Napfordulók (nem földi) agyagmintáit nézve s „axiómálta”: a Kör alakú Könyv: Fény-jel,

mondhatni: Isteni fémekre, kristályra elcserélt tudat-állapot, mely a Tölgy odvába benőtt (alvilági lény ivarmintáival is egybeért): immár olvashatatlan kód-tükör, „önarckép-befőtt” ...

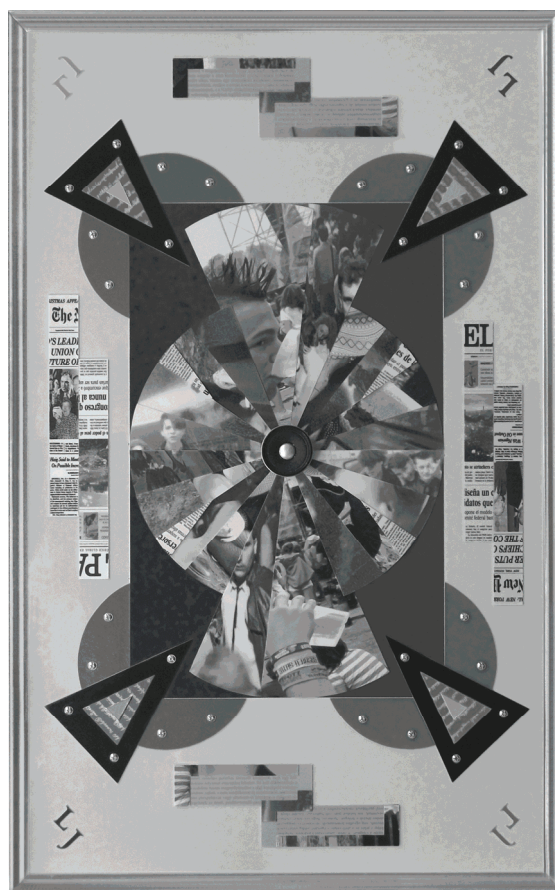
II.

Homályos üvegpohár – kenyérgalacsin...
Kéklő terasz – sárguló ösvény...
Revolver a kolostor kövezetén...
Vérző homokóra – hígtott karmazsin...

Az Opál-sorozatból

Majd reánk-botlott a csámcsogó vihar
– s jött a vak pornószínésznő, jött a botos pásztor-jellegű,
jött a mérget ivó fekete-koronás, jött a sántító üvegzongora,
jött a fölöttébb ragyás, jött a fanyar ivari látomás,
jött a zöldsáska-arcú, szőlőszem-mellű, parókás-vénlányos ürvezető,
jött egy érdes érem is, jött a felhőkabátos, púpos kisgyerek
(varangyot a táncoló asztalon pisilтетett),
jött a csípőcsont árnyéka, jöttek az izmok és rostok kifordítva,

jött a bolyongó telefonfülke, jött a visszahívható erdő-részlet
(csak a tisztás volt koszos, mint maszatos jelenések),
jött a négyes-ikrek négy mellű anyja,
jött a bevarrott-szájú, pénisz-vaginájú ötödik elem,
jött a „Tenger” föliratú ember
-- s elárasztotta köszönésünket, elárasztotta a szemöldök-rímet,
elárasztotta a matatást, elárasztotta a hatolást... -
jött – és csak jöttek – és jöttek, és nemcsak, hogy ünnepélyes sebeikkel:
de majdnem, hogy Teljesen!

DOBAI PÉTER

A lombok műve

„Isten múlik.”

Balaskó Jenő

Túl a városon.
Túl a súlyos kapukon.
Túl a kapualjakon.
Túl a házmestereken.
Túl a viceházmestereken.
Túl a tömbbizalmikon.
Túl a golyónyomoktól
szagatott tűzfalakon.
Egy mezőn vágok át
az éles, tiszta nyárban,
mely nincsen a naptárban.
A fák felé megyek, a fák közé,
a fádba. Egy eszméletlen eszme ez,
a lombok lelkes-beszédes műve.
Egy érzés szorít meg itt,
amelyről nincs emlékem.
Hiába hártánám:
én vagyok ez az érzés,
mely nem enged emlékezni
önmagamra...
*„Szövegtelen dal, s dús egysége csak
Azt zengi, hogy magadban senki vagy.”*
William Shakespeare

LEGÉNDY JÁCINT

olasz hernyótalpasok

TÓVERS

olasz hernyótalpasok
cipelték el medréből
néhány pengearc va-
rázslatát az éjjelenként
iszapnak nevezhető
gyanús elixírt ezerki-
lencszáznolcvanöt ok-
tóberében amíg zoé-
val a töltés gerincén
ülve mint angyallem-
berek fókuszáltunk a
rozsa által összekor-
mozott ladikra hiszen
oldalánál egy ősi in-
nováció művei békák
nyüzsögtek és felettük
neonvörös színűvé ma-
gasztosult az égbolt
amely omladozni kez-
dett ünnepem dagá-
lyakor így vezeklésül a
háttérben csupán be-
tonkeverők forogtak
szürke szimfóniájuk
lebegte át ujjainknál
az önmagába roskadó
hely növénymezőit
én pedig visszakap-
tam szárnyamat hogy
jégmadárként repüljek
az elgyalult szemét-
dombok majd éjjel a
város üvegtornyai közt

tüntetés

INSTEAD OF MEETING

köldöködbe piercinget rakass
és a vágóhíd kapujából
meztelen tinédzserként figyeld
a halálra ítélt juhokat

MAGOLCSAY NAGY GÁBOR

Hommage 2

és leporelló minden vándorút törött **h**omok egyirányú lépés az alkonyat tűzlő lányzsin **e**g
 üresen ázó napkoron **g**pedig hozzánk igyeksz **e**m minden ébre **d**és után a sikátorszöveg-
 ben az üres kenyér szagában a **ű** nyomában és a szélben i **S** amely **m**agamba elindulni
 képtelen sebet cirógat r **á**nk egy félrefaragott eget a ve **r**s ölében éhes gyerek rumlis v **i**-
 szony egy zárlatos szoknyakorc ez a test leszedált im **a** lesz mire elhagysz

Hommage 3

és mégis enyém e **p**ofontól lángoló tenyér most gondolom felsor **a**kozik mögéd a megvető
 messzeség és a lo **p**ott erdőkbén tomboló violák is felriadnak minthogy a tem **p**lom összes
 szolgálja is a **t**e sorsod fölött szorong és miattad v **i**rraszt a nikotinarcú éj ami **b**en elindu-
 lok nyom **O**mban zivatar gyűlik nyomomból a nyelv **r**áncos bohóca iszik és belém köp